

Syntyväisyyden Rajoittaminen

Kirj. H. V.

TALOUDELLINEN ahdinko on herättänyt tässä maassa monenlaisia kysymyksiä, joiden avulla edessämme olevia vaikeita ongelmia koetetaan ratkaista. Yksi sellainen on syntyväisyyden rajoittaminen. Tämä kysymys ei suinkaan ole mikään uusi Yhdysvalloisakaan, siitä on pohdittu ennenkin kaikkiin yhteiskuntaluokkiin kuuluvien ihmisten keskinäisissä piireissä.

Yhtenä tämän kysymyksen voimakkaimpana asianaajajana on esiintynyt Margaret Sanger, joka vuosia on tehnyt laajakantoista propagandatyötä vähäväkisimpien ja erittäinkin työläisten keskuudessa syntyväisyyden rajoittamiseksi. Vallassa olevan luokan taholta on pidetty yllä ankaraa vastustusta syntyväisyyden rajoituspropagandalle. Sitä alaa käsittävää kirjallisuutta ei ole saanut lähetellä postin kautta ja liittohallituksen sensuuri on usein mustannut kirjojen lehtiä, jotka ovat sisältäneet ohjeita synnytyksrajoitukselle. Uskonnollisissa ja kirkollisissa piireissä on tätä kysymystä kauhulla pohdittu ja tämän asianaajat tuomittu lan-kaikkiseen kadotukseen.

Mutta kaikista näistä vastuksista huolimatta syntyväisyyden rajoittaminen on yhä lisääntynyt kaikkien kansankerrosten keskuudessa. Ja mikä omituisinta, on sitä enimmäin käytännössä toteutettu juuri hallitsevan luokan piireissä, joissa eivät elinehtojen puutteet ole siihen pakkaneet. Kuitenkin taloudelliset tekijät ovat senkin ilmiön perustana. Kuta vähemmän on perillisiä, sitä harvempiin käsiin rikkaudet voidaan jaotella. Ja pääomalle ominainen pyrkimys on kasaantua yksiin käsiin. Edelleen hallitsevan luokan jäsenten tiedossa ja käsissä ovat kaikki ne keinot, jotka tekevät synnytyksrajoituksen kivuttomaksi niille, jotka sitä joutuvat harjoittamaan.

Mutta synnytyksrajoitus ei ole tänäpäivänä ominaista ainoastaan yläluokan keskuudessa. Työläiset ovat myös pakotetut turvautumaan siihen. Parisenkymmentä vuotta sitten tapasimme suuria työläisperheitä kaikkialla, nyt sen sijaan löydämme niistä korkeintaan yksi tai kaksi lasta. Lukematon joukko työläisperheitä löytyy tänäpäivänä, joissa ei ole yhtään jälkeläistä ja niiden luku on lisääntymistään lisää-

tynyt viimeisten vuosien kuluessa. Tälläkin ilmiöllä ovat taloudelliset tekijät.

Sellainen katsantokanta kuin jollakin tahtoita koetetaan esittää, että työläisnaiset kieltäytyvät synnyttämästä lapsia sentähden, että he ovat laiskoja, eivät viltsi ottaa sitä valvapaällensä, joka johtuu lapsen synnyttämisestä ja hoitamisesta, tai että he haluavat säilyttää itsensä, kuten yläluokan naiset, kauniina ja nuorekkaina, on kokonaan epätodellinen. Kyllä ihmiset, työläisetkin, ovat tänäpäivänä vielä luonnonlain alaisia ja sen mukaan haluavat jatkaa sukuaan, se on säilyttää lajinsa olemassaolon, mutta taloudelliset olosuhteet ovat astuneet esteeksi luonnonlain täyttämiseksi. Ensimmäinen ehto lasten synnyttämiselle nykyisessä yhteiskunnassa on se, että ihmisillä, jotka haluavat jatkaa sukuaan, täytyy olla mahdollisuudet perheen ja kodin perustamiselle. Nämä mahdollisuudet on tänäpäivänä työväenluokkaan kuuluvilla hyvin niukat. Vaikka perhe-elämä perustetaankin, niin pitääkseen sen yllä, täytyy molempien ansaita toimeentulonsa palkkatyöllä. Aniharvoja perheitä on enää olemassa, joissa perheen pään ansiolla jotenkuten toimeentullaan. Täten perheen lisääminen käy mahdottomaksi ja työläisten keskuudessa joudutaan harkitsemaan sekä käytännössä toteuttamaan synnytyksrajoitusta, huolimatta siitä, miten paljon tapain ja inhimillisen elämän turmelusta siitä onkin seurauksena sellaisten ihmisten keskuudessa, jotka tietämättöminä ja vissejä terveyssäantöjä tuntemattomina joutuvat syntyväisyyttä ehkäisemään.

Varsin hyvin tiedämme myöskin sen, minkälaiseen tilanteeseen joutuvat ne ihmiset, jotka synnyttävät jälkeläisiä ulkopuolella avioliiton, kuinka ankarasti porvarillinen moraalituoimitsee sellaiset äidit ja isät. Ja puhumattakaan julmasta moraalisesta tuomiosta, ei niiden lasten ja äitien taloudellinen asema suinkaan ole parempi vallitsevassa yhteiskunnassa, vaan päinvastoin.

Syntyväisyyksrajoituskysymys ei suinkaan ole astunut pinnalle ainoastaan tässä maassa. Sitä on jo vuosia pohdittu muissakin maissa, joissa se on asetettu mulden yhteiskunnallisten kysymysten rinnalle ratkaistavaksi. Tosiasiat ovat

niin voimakkaasti painostaneet, ja yleensä sukupuoli-kysymysten yhteyteen kietoutuneet asiat ovat kehittyneet niin järkyttäväksi, että niitä ei ole voitu peittelemääkään sivuuttaa. Mainitakoon tässä esimerkiksi Suomi. Vanhoillisista ja uskonnollisista mielipiteistään huolimatta on siellä viime aikoina vilkkaasti pohdittu ja osaksi toteutettukin sukupuolineuvonannon järjestelyä kunnalliseksi huolloksi. Kysymyksessä ei ole ainoastaan syntyväisyyden rajoitus, vaan yleensä sukupuolisten asioiden tieteellinen ja järjellinen selvittely työläisten valistamiseksi.

Tässä maassa on kyseessäolevalle asialle lainattu hyvin vähän huomiota ja siitä syystä eräs porvarillinen kirjoittaja, joka käsittelee tätä asiaa, sanookin, että me olemme täällä moraalisia pelkureita, jotka emme uskalla katsoa tosiasioita vasten silmiä ja toimia niiden ratkaisemiseksi järjellisellä tavalla. Sen sijaan, että täällä koetettaisiin kohottaa moraalista arvoa, me vanhentuneilla moraalikäsitteillämme palnamme sen yhä alemmaksi. Hän myös osoittaa, kuinka tämän maan korkeissa yhteiskunnallisissa ja poliittisissa asemissa olevat henkilöt itse rikkovat omia moraalikäsitteitään, jota ei pidetä ollenkaan pahana, kun sitä ei vaan kukaan tiedä, tai vaikka tietävätkin, eivät saa puhua siitä. Hän muunmuassa väittää, että niin alhaisella kehitysasteella, kuin olemme totuneet pitämään Kiinaa, sielläkin tätä asiaa koskevat kysymykset ovat saaneet osakseen järjällisemmän käsittelyn kuin täällä.

Kuten edellisestä käy selville, syntyväisyyden rajoitus alvan samoin kuin kaikki muutkin kysymykset johtuvat taloudellisista tekijöistä. Aivan viime aikoina on alkanut tässä maassa ilmetä merkkejä siihen suuntaan, että työttömien perheissä on alkanut syntyväisyyden lisääntyminen. Tämän kirjoittajalla ei ole tällä kertaa käytettävänä päteviä tilastoja todistaakseni tämän väitteen todenperäisyyttä. Mutta jos todella niin on, johtuu sekin taloudellisista syistä. Miljoonia perheitä elää yleisellä avustuksella ja niiden, joilla on suuret perheet, on helpompi päästä avustuksesta osalliseksi ja saada sitä runsaammin. Ei ole siis siinääkään mitään merkillistä, vaikka työttömät työläiset käyttäisivät tätäkin keinoa elämänsä ylläpitämiseksi ja jatkamiseksi.

Lopuksi tulokoon tässä selostetuksi, että vaik-

ka kirjoituksen sisältö saattaneekin tuntua lukijasta liian suosittelavalta synnytyksen rajoittamiselle, niin tarkoitus ei suinkaan ole suosia sitä yhteiskunnallisten kysymysten ratkaisukeinona. Sitä ei tällä kirjoituksella ole pienimmäskään määrässä tarkotettu. Ainoastaan on tahdottu tuoda esille niitä hirmuisia varjopuolia, jotka nykyisessä järjestelmässä työläisiä ympäröivät kaikkien kysymysten yhteydessä. Tuskinpa meistä työläislukijoista monetkaan olemme ankaran ja yhäti jatkuvan leipätaistelun keskellä ehtineet tutkimaan tätä kysymystä, joka luokkamme elinvoimia turmelevana vallitsee keskuudessamme. Ja ennen kaikkea on juuri tällä kysymyksellä turmelevin vaikutus työläisnuorisoon, jota tuskin monikaan on vielä harkinnut siten kuin pitäisi.

Synnytyksärajoitus on vallitsevan järjestelmän oleellinen pahe, me olemme joutuneet sen ympäröimäksi ja sellaisena on meidän siihen suhtauduttava järjellisellä ja tietoisella tavalla. Meille on opetettu ja vieläkin opetetaan porvarillisten synnytyksärajoitusta ajavien henkilöiden tahoilta sitä keinoksi, jonka avulla voisimme saada riittävämmän osaksemme niitä hyödykkeitä, joita inhimillisessä elämässä kulutamme. Heidän käsityksensä mukaan syntyväisyys on lisääntynyt nopeammin kuin ne keinot, joilla toimeentulon välineitä hankitaan. Sellainen väite ei pidä paikkaansa. Todistettavasti meillä on sellainen koneisto ja niin hyvin tieteellisesti varustetut ravinnon, vaatetuksen ja asunnon valmistusvälineet, että syntyväisyys voi lisääntyä luonnollista tietään, eikä puutetta olisi kellään. Mutta yksityisomistukselle perustuvan järjestelmän vallitessa olemme ajatut tällaiseen tilanteeseen, jossa työläisetkin joutuvat rikkomään luonnonlakeja ja itseään vastaan.

Vasta sitten, kun maailman palkkatyöväestö on niin voimakkaasti järjestynyt, että se kykenee tämän lahonneen järjestelmän kumoamaan, valtaamaan käsiinsä tuotannon ja jaon välikappaleet ja käyttämään niitä ihmiskunnan hyväksi, vasta silloin tällaisetkin rikkomukset voidaan poistaa ja ihmiset voivat elää todellista ihmiselämää, jossa onni sekä hyvinvointi vallitsee kaikilla inhimillisen elämän aloilla, sukupuolisuhteet niihin luettuina. Jouduttakaamme siis järjestyneisyyden ja tietoisuuden kasvattamisella uuden yhteiskunnan lähestymistä.

Kuvassa näemme clevelandilaisen perheenisän katselevan perhettään. Hän on mekanikko ja kuulunut pitemmän aikaa työttömään armeijaan. Vaimonsa ja kuuden lapsensa kanssa hän on ollut useita kuukausia avustuslistalla. Sitten eräänä päivänä syntyivät kolmoset ja nyt clevelandilaiset ihmettelevät, miten heidät voidaan ruokkia. Samalla aikaa valtion lainlaatijakunta ajattelee, että on kaikkia moraalitylakeja vastaan myöntää terveystarkkailijoille lupa levittää työläisille tietoja synnytysrajoituksesta — heidän mielestään on moraalisempaa kiduttaa lapsia nälällä.